exemplo: quemadmodum quod est anal, et quomodo dividat. Deinde fratis
anal, sub quo quomodo definito, et dividendo quidque è anal dicit
definitum, et divisum fratis: quidque è realis anal, dicit distinctionem
è definitum atque divisum: Ac cognito principium sensuum è de-
finito fratis, et fratis divisio, cognito dicit: anal aliud è rale,
aliud irrale. Prudentia ob quam ejusmodi cognitionem attingunt
anali videlicet sensuum principium: rale, et irrale, dicunt de-
nuntiatione definitio atque divisio.

3 Porro his agimus imprimis de defi-
nitione, et divisione eorum fratis, quae tantum definitio, et divisio ratio-
ne dicunt, et quae tantum speciem adferunt. Et cum definitione,
in primis illa omnino definit mos scilicet bene et explicat quid
est. Deinde est mos scilicet: quia quid omnino definitio
divisione quoque ratione, et argumentatione. Reliqua si differunt quid
ab iis aliis differunt. Porro è parvula bene, quia non nisi è ex-
plicat quomodo quid; id mos debito, quo usque quidque è rale sequitur
subiecto, sub aspectu sui quo definitum desinunt, et non explicat.

4 Sed hic definitio: definitum nequit: ergo male de-
finimus quid est. Probatur antec. ut definitio potest dici
ri definitio quae definitum debet definire veritas; id hoc ea
nequit: ergo non id. Probatur minor: illa definitio non po-
test definire veritas quae semper ipsum; nec mi clarius est de-
finito cum ipsum si definitum: deinde nec quid est, ut quantum
quid alia definitum veritas; ita non definitum veritas, et admodum
est praeter quam ipsum definitum: ergo nullo modo potest illa definitio
definire veritas. Hoc argumentum est imperitum definitionem, quae ipsum illa.

5 Respondeo ut ante, et quatenus mutatur
ad phasim ut ex parte praecedentis. Adjicitur phasim illi disjunctio
et clarior definitum fratis ut, definitum obiectum ado, id est:
non est clarior definitum sub definitum aspectu ut, sub aspectum
scilicet bene et explicatis ut ado. Sed tamen hoc quidem definitio
definitum intendere potest sub aspectu imperfecto definitio, qui
quidem aspectus obscurus est, et opus, et sub explicatio sive signum,
ut sub aspectu nondum definitum mos scilicet ut. Deinde hic ex
plicatio, et signum è definitum fratis non sub hac explicatione ut

nata sub qua expectatur è definito definitione, et obiectum imperfectum
stans sive quidquid explicat; id sub illa tenuitate obscura, atque omnino
non videlicet definitio.

6 Nec obstat praeterea, quod definitio non tantum habeat cum
definito: ut hoc cum è de definitione, et definito obiectum; de
fratis non aequalitate significando; non imperfecto: quae quidem non convenit de
ut definitione nominal, et definito: ut hanc explicatio huius acu-
mus scilicet bene ut explicatur quid eius aequalitatem: ergo è definitio. Sed non
è: mos scilicet bene ut explicatur quid eius aequalitatem: ergo è definita. Nec
nunc obstat quod omnis definitionem, quae definitum imprimis ad-
mittere, quod non primum non clare notitia habere rem cum, ut id-
tum differentia definito attinentem: ut ad hoc sufficit notitia hoc
genio ipsum generum adfinito: videlicet quod definitum attingamus sub-
aliquo aspectu sub quo primum aestimare quod est diversum ab eo non
ipso, seu aequalibet alio.

7 Dividit è omnino definito, in vale, et de-
exponen. Vale, quae ut explicat quid est rale
anal rale respectu horum descriptiva, quae ut explicat quid sua
cum, et dici solet eum calis, id quid accidentia quidquid
tem ut causatis, et dici solet accidentalis ut dy Jovi lib. dicit
hoc natu non nullum brevi usus opposuit qui quasi flos exa
dit, et orexit. Et illa Platoni apud Laertium hoc è a nec pope
solume deglutitum. d hac alia anal visibile admittatur
Sed hac divinatio definitio licet quidem saepe calleat ad angustiam
non est è anumerandum quidem negotio a definitione; tamen nondum è
dri sentire ut ny.

8 Calis ucny potest esse, physica, metaphysica
quae ut explicat quid physica instructiva realis ut re diuguen ogho
è dopoity ex corpo, et anima realis. Et scilicet metaphysica
quae ut explicat quid metaphysica abstractiva realis ut opposita ut
anal rale. Dividit alia praeter definitione quae species se
differunt opposita immediate vocatur scilicet. Sed non solum mutatur
admittimus alia sed addit definitione nominis quae opponitur
praedicatis, quae dicunt definitio rei; id quod defert ab etymolo
gia, nec è definitio ea quae dy dicimus: hoc dicit ab humo
Disputari ny solet de quibusdam definitio nihil enim addere

les dicemus appellari solere, quæ quæ ex una parte realis, et alia accidentali vt animal visibile homo, ny dicitur esse realis; q accidentale, i mixtum? quæstio pæny, i nihil habet veritatis. Dico igitur tamen ea accidentalia: quia bonum expressa ea; malum ex quoquo defectu.

9 Legem bonæ definitionis similis reddit ab accessibus ex tale maxime, i libri topic. et de demonstratione. 1a lex e, qd definitio constet p, i mediatum genus, et ultimam differentiam. Genus i mediatum, seu proximum dicit aliquid ille, cui nomen proximum participat de definitum: sic in nomine definit homo animal rationale, quia nam animal remotius tamen operatur homo; nam vo i rationale operatur cum homine. Hæc a lex i intelligitur de methaphysica tamen definitione. Nonnunquam genus potest et non differendo definitum ab aliis, qbus convenit p differentiam ut, animal, i hæc definitione animal rationale, qd hos differat facit ab Angelis, et Deo, quibus convenit rationale.

10 2a lex e, qd definitio convertat cum, et sit definito, id hæc reflexum i relatum potest p fundamentum explicamus. 3a qd definitio convertat i definitum, et 3s, id mo paulo superius explicatum sic colligat: e homo: cum e animal rationale: e animal rationale: ergo e homo. 4a lex e, qd definitio debeat esse clarior suo definito, qd intelligitur de definitione, et definito fundamentum animal rationale, quæ clarior e hoc sub aspectu homo. Clarius hæc maior sit, i eo qd definitio duplicem i sua tradita fundamentum expriment atq generalem atq differentialem 2a proximum differentiam: id in debet esse tali, quæ cuptat stricti quoque; id abjectum penetrante tamen. Deinde in debet esse omnino; id quæ operantur in business non melius quam potest

11 5a lex e, qd definitio in convertat p, omnem clarum ly vg Pater e, qui habet filium i filium e qui habet patrem. Si enim ne dy p dicatur ultimo constitutiva mutuum illum quo ordinem ab; cum habet aliquid vno potestatem, et tamen, et alio definitum p ordinem illum vnum ad alium: sic non ne 4a definitum solet p ordinem ad fin, et fin p ordinem ad

mean. 6a lex e ut definitio in convertat p differentiam; i de malo definitum animal: animal, i e homo i brutum. Id in oppositum huic regulæ qd duo tui subiecta ay differentia, quorum quilibet i sterni ab alio ny explicat, ut alter eorum eligat aq dy dicitur: et e, qd potest, i id repugnat expressum

12 7a lex e, qd definitio nec abundet superfluis, nec deficiat i rationis, id e qd in brevis, quæ pæne habita nostra deinde clarissima; nec in obscuritate definitionis, et obscuritatis. Sic malæ in istæ definitiones: homo e animal, i e animal rale sensibile. Quia 1a deficit 2a superabundat. 3 lex definitio debet adequate definito, i debet esse adæquata. sic mala e hæc: animal indicativum respectu homo; quia homo e cum appetitibus, et divinitibus. 3 tandem, et ultima lex e, qd definitio in indicat sui definitum ut explicatum aq homo e animal homo potestate in, quale tamquam quid explicatum, i cum in fundamentum definitionis, ut i hic patet: homo e animal rale: i animal rale e homo.

13 Ca divisio a, in ea innuit definitum sicut mutuum in i sui partes bene distributum. Genus e mutuum illud in differentia de his ad appropriatum ad omnem quæ fundit definitione definitionis. Specialem animadvertendum qd in distributa p divisionem dari ut p se potest partitum nomen ortum a linea. Ortum a et potest, i actuale qd actu, potest habet realiter, i fualiter si se dirigere, ut homo physice* i fractum, i potentialem qd nomen sui in habet potestatem, id potest illum habere ut aq homo respectu Dei, et Dei, i animal respectu homo, atq brutum: qui semper illum actum A filium de sum mutatum; apud ipsum in fundamentum.

14 Divisio triplicitur e potest, i actualis i accidentalis i essentialis. Actualis quæ tamen sive in distributum i partes actales, sive physicas ut homo i corpus et animam unum realem, et dicitur divisio physica: sive methaphysica, ut ejus homo i animal et rale, et dicitur methaphysica sive formalis. Divisio accidentalis e quæ tamen i partes accidentales partitum: hæc a e triplex 1a substantia p accidentia vg homo albus, e albus; aliquis niger. 2a 3a p substantias accidens, ut: albus aliquid e homo; aliquid pizza, i panis. 3a quæ partitum accidens i p accidentia vg albus aliquid e dulce; aliquid amarum. Essentialis denique dicitur quæ tamen dis

*i physice sed non: dicitur enim physice aut metaphysice 1a partitum i istam

cubitis, pars, sequitur. ut hō alia pars è caput alia manus alia pes.

16 Dividitur alij divisio in, in divisionem nominis, et rei, divisio rei ostendit ea supra dicta membra. Divisio nominis, quæ nomen dividitur in sua significata ut: canis aliquis è quadrupes alia terrestris: marina alia, alia latrabilis; sed hæc non è recta divisio nominis divisio. Sit enim aliquot leges ad legitima divisionis. 1ª lex è: divisio fieri debet in partes integrales, et non simul sumpte definitum adequate, sic recte dividit animal in homō, et brutum; male ā in animal homō, et leonem. 2ª lex è: quod membra divisionis sint opposita in vicem et exclusiva, et realiter distincta realia, et formalia sed formalia, et metaphysica, quæ dicuntur male dividunt animal in rationabile, et irrationale, atq; risibile, quia ay in includit in primo.

16 Notandum è enim quod si membra dividens non sunt aliquid membri, sed sui participes dividit totum ex hac parte totum eadem divisio: sic substantia bona dividit in spiritum, et in spiritum, et hæc includunt in illa. 3ª lex è quod divisio totius id è adequa non esse excludat quod oblibet membrum dividens dicitur esse: sic male dividunt animal in rationabile, et irrationale quia rationabile totum excludit quod animal. Hæc è lex in rationabile totum de divisione totius potentialis. 4ª lex quod divisio non fiat per membra, quorum aliud est positivum aliud negativum, sicut animal, aliud est rationale; aliud non rationale: dividit enim potest per omnia negationem, quod non è aliquid ex principio mundi, ut: animal aliud est rationale; aliud irrationale.

17 5ª lex, ut divisio convenient omnibus, et soli membrorum dividentibus, et in de hæc recte divisio: unum aliud est homō; aliud lapis, quia unum convenit alij ab homō; minime ob lapidem. Sit ā inconvenientia 1º ny divisio totius disjungat adjunctione aliquid? respondeo ay dividendo diuina, et alij disjunguntur. De divisione totius potentialis nulla è dubium: quia potentialia ay ay homō dividit in Deum Dy Dy &c. Hæc non ny homō definitum homō. De divisione totius actualis, sic declarat: quia divisio totius actualis, et definitio diversum in aliquo suspicetur fallitatem, ut pro divisio ny ut ratione, pars sua distributum definitio totum et definitum adunum: ergo divisio unum et definitum habet, et pro quo in divisionem.

18 2º inconvenientia in qua mysis operatione distinguitur definitio, et divisio fratis. Multi tenent in applicatione sola distinctio aqua sempiterna cum D. Thom. et Itali alij defendunt in solo iudicio: sic aliqui ut Aristoteles Chico et alij. Aliqui denique statuunt posse esse in applicatione quin in iudicio: sic multi dentes cum Scotistis, et Franciscus Lyceo nexo, et alij. Ipsum et ipsum hæc è ratione quia in applicatione (loquimur de proprio) quod in iudicium posset explicari ny per, et posset distribuere sua: deinde convenit definitio definitionis (pars dividens non cognosci potest, et iudicative per proprium, et applicative per applicationem: ergo.

19 Dantur antec. in his actibus, et similibus: animal ratione, et homō è animal rationale: ergo: animal aliud rationale, aliud irrationale, et animal aliud è rationale; aliud irrationale, qui quidem sequi manifestum est homō, et proprium animal, et suo modo quod convenit eorum quæ ergo mutat homō definitio, et conservat illuminat animal dividendum: Deinde è tale à post, tertia 2º sic ait, in definitione è nisi alterum de altero predicari, et 3º per Commentatorem cap. 4º sic ipsum homō definitionem enunciatum non est. Deinde D. Angelus lect. de demonstrat. non nisi dicit definitio ita homō è animal rationale; sed hæc animal rationale ergo definitio nequit et iudicium.

20 Respondeo Dubium et S. Doctor sequi de definitione quæ fuit necessaria ad predicamentum generis, et differentiæ: quomodo unum alterum de altero predicat, ut patet, in exemplis apponunt. Quod ad hoc ita statuit in ente ex ente philosophi, sic pregnante tempore Libri Physicorum nisi ut deleant, et aliquid addant. Hæc autem quod definitum non posset, quasi definitum: ay hoc, intelligit de definito totum explicare non à explicando, et Dicuntur. Hæc non ut ut solo ultima, quod definito ay homō explicare debent ergo homō convenit: nec quod debent explicare ut non: id non fieri posset ut dicimus iudicative, et applicative, quod nullo modo explicet proprio ay: ergo è animal rationale non esse definitio rationis.

21 3ª difficultas nil specialis difficultatis occurrit. Hic enim non nulli solent addere totum potentiale 2º requirendum, assignari loci per recte dialectica 3ª. 1º è adiuvo ad membra dividentia, et 2º distributive collective, sic ait:

ē anal: erg, l ē hō l bruty: ergo ē hō l bruty: erg ē anal.
2º loco argumentum dividi ad regularem et irregularem, ex diversis
partibus, quia ex regulariter valet, ut nō ē anal: erg nec homo nec
bruty. Sed valet ecc. nō ē hō nec bruty, erg nō ē anal. 3º
loco argumentum valet ad tertium dictum affirmative et negative
sive valet: ē hō erg ē anal nō ē hō: nō ē hō erg non
anal. At loco ab affirmatione dividi et negatione dicitur
mutuō dividere valet ad affirmatum alterum, l ex eorum mu-
tuo, hoc mō: ē anal et nō ē hō: erg ē bruty.

Ultimo sct 2ª

Sect 3.ª De Argumentatione specialiter scienti praesertim de syllogismo

1 Dicimus Sect 2ª de argumento de categoricis tractavimus, et idem
nunc argumentum quilibet ostendere sub argumentatione multiplici fere sub
eadem ut in proprio loco specialiter agendum de eis quae spectant ad hanc
argumentationem maxime conducunt, et in primis de argumento
et multorum definitiones omittimus: nunc scilicet illative, sive quod
in eis sed: nunc scilicet inferre vim ex alio. Inferentia est ut ita
quod Ex hac dy ait lib. 1 de primae resolutione cap. 1 ratiocinatio
est, in qua nulla, ita ponitur, et dicimus quod ab his notis efficitur.
Expliceat ā mō simile ye praegressi de definitione, et divisione.
2 Collegit ex illis, ad argumentum non tantum tradatur
connexione, scilicet antecedens ergo, et illatio sive ergo. Verge
aliud inferat, dicit antec. quod si ponitur ut in syllogismo, ostendit du-
plici propositione, disjuncta et particulari. l aequi: nec non si
simplex ut in enthymemate ut est unica propositione, l ad sumpsu
in p mij unus ergo vō dicit quod ex alio inferat. Dato ā finis ob-
quod inferat ē illato seu aqua, quae significat praesertim erg legit
xª quoque ratio; nihil enim non ratio dymo denotat alter ergo
ratio deprehendit nectens ab gradatim. Dicitur, quod loco citato Sect
3 dedimus.
3 Argumentum inventum dividi solet in syllogismum Enthymema Po-
lysyllogismum Inductione et exemplum Sorites et Prosyllogismum. Syllogismus,
argumentum in quo ergo inferat ex praedictis ipsorum; videlicet ex ma-
ior ergo, et minor ut, ergo ē hō: erg ē anal. Si propositiones habeat in regula dicit polysyllogismum en-
thymema, quod argumentum bimembris dicit ē argumentum, in qua ergo
inferat ex antecedente simplici, l complexo mō quo dictum est
ut hō ē anal: erg Deus ē anal. Polysyllogismus dicit ratiocinatio
ytica, in qua ergo ex praedictis disjuncta sequitur in de quae
fmus, et de dici solet argumentum continua, quoniam adversa
ria utrique fecit.
4 Hic ē diversi modi nunquam xª numeri pro
ut in antecedente distributum. Si dum sit tertia dilemma dicit vg
credit in Deum fuerunt audiet duorum speciem, l ni credit?
si credit: erg stultitiam agit de illis offendit. Si non credit: erg
ē haereticus. Si 3 partes distributae dicit trilemma sic A tetralem-
ma si 5 pentalemma et dilemmate utrique quod nō ē medium in ex
tremis sed proxima eorum ad medium et multiplicitate medium.
Inductio dicit argumentum in quo progredit in relatione ab inferioribus
sufficienti enumeratis ad omnia, quae de eā dicit esse argu
dum hic hō ē anal; iste hō ē anal ille, et ille et alius ē anal:
erg omnis hō ē anal.
5 Inductioni opponit reductio quae de argu
dicit esse, et ē argumentum in quo ex antecedente universali deducit ad
singularia distributive vg omnis hō ē anal: erg hic hō ē anal
iste ē anal illi alia. Exemplum frequent apud Theologos, et Pa-
tres; apud philosophos, et ē argumentum in quo apud veteres ut
non ex alio collegit vg Deus Deum genuit, quia pater
genuit eum: erg si Deus genuit eum genuit illi similiter pa-
ret. Sic enim argumentum ad hominem videtur ab exemplum diversitatem
vg Deus genuit bonum laetum, quia genuit eum: ergo erg filius
non pater, qui nulli genuit eum.
6 Sorites qui dicit Coacervatio, et gradatio latine
ē argumentum in quo multae propositiones congregat ut inferat unum
vg omnis hō ē anal: omne anal ē sensitivum: omne sensitivum ē vehemen-
tivum: omne vehementivum ē corporeum: omne corporeum ē ens: erg omnis hō ē ens.
In hac argumentatione exempla ē ne propria vengeantur aut partium
tantum in vasalis, aut negativa in affirmantem aut e
ladat, et sic ut in exemplo patet ut in ē ex opere ergo

ꝓdicary, quæ ad ꝓportionem, & subsequuntur subiecta ad ipsam
rem connotandam. Postremo tres Crysippeæ duces virtutis
6 exquisitæ videlicet una ꝓportio æqualis, plurimis ꝓportionibus
7 sed illud Ciceronis, ipsum? en cuiusque! en cæ! ad hæc
magni voce, quæ, collatum ꝓferit.

Sit addit posset, id vocat arguta mirabile, media argu-
ta mirabilis, id ipsum. Ipsum ipsorum, quæ cæpta, vi vice que
das 2a Calvinistæ: hoc ꝓ renatio peccat: ergo nihil quod peccat. Ad
speciem iste argutationis ea adsyllogismum, et enthymema reducuntur
nec è: quinimo, & ipsum enthymema audiri ipsum, & syllogismum,
Quæ tres principalium loci ꝓprium hic, id est, et simul quæ
ex adjunctione ex ipsis, ex generatione, intelligentia, & præsentia eis
stantium, et ~~[illegible]~~ artificium fictionis eloquio quæ do relinquo.
Et è syllogismus mirabilis illud, ipsum facti, et ipsum axioma logi
dotis ipso, quo mysteria humanæ Chaos ordinis, et lux accipit,
quibus ipsorum turba confusionum nexus necessitatem ex omnibus
ad ipsum usque veritatis producit.

8 Quo à, syllogismo recte disposito videntur
ridebunt media nominis et fines. Media alia è proxima, alia
remota. Media proxima id est illis ꝓportionis suæ ipsi sive
species, quibus ostendere dicimus maior, et minor, quæ ꝓmis
dicunt, et ipsum, sive scilicet ipsum à hac ꝓportione, quæ vocant ab ex-
tribus Propositio, Synonymia, Deplexio. Media remota vocantur
tribus tri, qui conviventur, ipsum dicere duplex media extremum
minus extremum, et medium verbum. Hæc enim tri, quæ, obtinent
id medium, et extremum, hydropicum, quæ, cognitionem facilitat: etiam
ꝓ ipsum ꝓportionem dicitur: ipsum maior, et minor extremum,
et medium verbum; ipsum minus extremum, et medium verbum:
ipsum ipsum à sive ipsum maior, et minus extremum.

9 Inde maior extremum omnium dicit, id ipsum maior negotium
et ipsum; minus id ipsum maior et parium ipsum: medium ver-
bum id ipsum maior simul atque minor; nec id separatim ipsum. Dan-
tur ipsum exemplo id hoc à animal; id homo è homo: ergo homo è animal.
Maior extremum dicit animal ipsum ipsum, ipsum maior ut homo, et ipsum
ut Deo. Minus extremum homo ipsum ipsum maior ut homo et ipsum
et ipsum ~~[illegible]~~ mali. Medium id verbum è homo ipsum maior ipsum

ipsum ut animal, et ipsum minor ut Deo; ut enim ad ipsum usque
venit similitudo dicendo de ipsum ꝓportione verborum de ipsum ꝓp-
ortione ut ꝓportione id negotium.

10 Fit syllogismi nihil è aliud, quæ nisi ex illis ipsum
se collocatio, quæ ostendit, ipsum explicat cola expulsum nec ipsum
ab arte medium verbum, et extremum maius, et minus id de
ipsum duabus primis enunciatibus 3 modo sequitur. Et hoc
quidem id hæc fit sine dispositio nisi sub ipsum nequeat id
ipsum ipsum multiplicat, et attribus deficit ita ut nisi
ipsum ipsum distributum ꝓ illis nulla ipsum fit nec syllogismus id quæ
ipsum. Ad adhuc, ut ipsum distributum exigit hæc nisi
fit, id distributio fiat 2a phrasis, et nihil. Phrasis dicit nisi id
dispositio medium verbum ut extremum ipsum ad ipsum id syllogismum
legitimum.

11 Hæc à phrasis triplex omnium assumit ex tri-
bus. 1a quæ medium verbum ipsum maior subiicit, et ipsum minor id dicit
ut id homo è animal; id aliquid nulle è homo: ergo aliquid nulle è animal
2a phrasis, quæ medium verbum id dicit ipsum ut non id è ipsum
situm è vicinum; id ut id homo è vicinum: ergo id homo è ipsum vicinum
3a phrasis quæ medium verbum id subiicit videlicet ipsum ut non
id ipsum ut id ut id è corpus; id aliquid animal è ipsum collectum: ergo
aliquid ipsum collectum è corpus. Hæc fuerunt dicuntur omnium ipsum
exprimit sequitur monstratum.

Sub ꝓ prima dat alterum ꝓ tri, et ultima tri sub
Dubitat à nunc admirandum quæ fit? omnium philosophorum
negat aliquem aliquem. id medicum et galenum omnium ad analogiam
quatuor elementorum, et quatuor humorum corporum 4 fit a
ipsum ipsum 3 assumata, et alia, quæ ipsum situm: ha à ipsum
tribus consideratur Carminibus

Sub ꝓ prima tenet tri ꝓ tenet ordo secundus;
Tertia tri sub habet; id ꝓ sub quarta fit.
id dicitur hæc ipsum quæ ipsum alium
id Hi quærendum non minus recte occurrit syllogismus ipsum medium
ipsum prima subiicit, et ipsum 2a ꝓdicit, quæ ipsum medium; 1a ꝓdicat et
ipsum 2a subiicit ut ipsum patet. id homo è animal; id id è
ipsum: ergo id homo è ipsum. id ipsum situm quæ dicit 4 fit ergo.

dat 4 figura.

13 Nec dicas qd propria maior dicit illa, quę sonet magis extremum, et minor quę minus: magis ā extremum ē qd plures, et pauciores predicat, in syllogismo; minus autem qd non evenit in predicata tertii. Nq hoc ultimum ē falsum, patet in syllogismo 2ę figurę vq sit homo animal; sd aliqd vivens ē animal: ergo aliqd vivens ē homo. Ingo pro et pauciores predicat animal nec enim magis extremum; sd modi ea by nec minus dicas, qd illę syllogismus sub eisdem terminis tertii minus proprium expectare ad 1ą figurą, et inde deinde ad illę pertinere. Nq sicut ille syllogismus, et quivis alius eiusdem dispositionis ergo ad 1ą figurą; ita quivis syllogismus in 1ą figura ergo in 4tą sub eisdem extremis expressis mutatis enim proprium; ergo deinde exit ad illę pertinere similiter.

14 Preterea, quia quę iacet adatis proprium negari non potest illato, quę directe sequitur; sd necessaria figura nil aliud exigit: ergo sub illa 3tia necessitas habet figura; sd ex quibus illę erat non 1a, nec 2, nec 3: ergo 4 nec in alia sunt. Dicitur ratione alia, et animadverto propriorum minorum negationem legitimo dici quidem quę sunt magis extremum minorum, quę minus: sd magis extremum ē qd in 4a maxime quęstionem in predicari predicari; minus autem, qd vehementius tertii fuit cum in predicatione studium quę ratione non sunt evenit ut 1a propositio syllogismi maior, et 2a minor, quę vulgariter transponi, sd non igitur accidit ut ovum lectum qui nil non invenendi jure de apostolis disputatione 1a nexa et appareant disputationem.

15 Ig vō minus ē dispositio trium figurarum propriorum, sal mi ay quęstionem, et fig id ē ay universalem particularem, et singularem, et ay affirmatorum, et negatorum. Hic omnium schola receptum quibus variari solet syllogismo dispositio et predicatorum quęstionem, et fig utilitas negatur ex D. Thoma, et Hale 19 sequentibus rationibus examinibus

1 Doarbara celarent darii ferio baralipton:
4 Celantes dabitis fapesmo fresison morum:
2 Cesare camestres festino baroco darapti:
3 Felapton disamis datisi bocardo ferison.

dicit utilitas quia si non est, et inutile,

et inutile quibus in syllogismo obiectari posit quęnam propriorum ad quę reducunt et ad prior: vel alii affirmatione, et negatione particulares affirmativa et negative videntur fi ci prop 64 obiectiones apud Jesuitę Hosea videndę.

16 Sd ut utilia intelligant sunt ē vi qd in quibus et expositi dicendi sermones non unus syllogismus dicitur ab alio: ostat enim unaquęq rebus vocibus exceptis barbaliptonis, et frisesomorum quibus mutatis quadam sunt addita ē hic ē expedit ad unum ē depositum, quilibet ex his vocibus respondet ordine naturę suę propriorum: 1a ę propriae: 2ę 2ę: 3 equę: quę quidem propriorum enim, universalis, particularis, particularis rebus ipsis predicari singularem enim) affirmative et negative et nazę sumpsimus vocibus: et 4a diversum tradit illis diversis veritatis his repetendis

Aveniit A neq E sd universalis gbę
Aveniit I neqat O sd particularis ambę.

17 Ex sicut ē supra dicto ex mōs sic ab auctoribus fre quenter diversum p 3 adductas figuras, ut si neq specię adig fig sub p 4 sequitur ad 2ą bis p. Sed ultimi ad 3g bis sub. 3 sicut qd ex mō 9 ad 1g fig pertinebo si quam dicere; quę sequitur in dicere includit. Hunc ā includi dicere si; quam in dicere non evenit in auctores diversum discrepare. Dico tamen ē includi dicere, quę predicat syllogismi magis extremum videlicet id qd 4a maxime quęstionem exigit dicit; illę in dicere, quę subiicit ēs, et predicat minus extremum. Ita hęc ōa facilius principia exempla sunt adducit devinculum mi et ē finis, quę mo sequi diversitatem.

18 Modi directi primę figurę.

Bar: di nō ē anal;	Da: di nō ē anal
Ba: sd oē nale ē no;	Ri: sd aliqd vivens ē nō
Ra: ergo oē nale ē anal.	I: ergo aliqd vivens ē anal.
Ce: nullę nō ē lapis;	Fe: nullę nō ē lapis
La sd oē nale ē nō	Dio sd aliqd nale ē nō:
Ren: erg nullę nale ē lapis	O: erg aliqd nale n ē lapis.

19 Modi indirecti eiusdem figurę

Pa oi nō ē anal;	Fa oi nō ē anal

Da sed oē rale ē hō — Fer sed nullq lapi ē hō
Lig: ergq aliqd anal ē rale. — Mo = ergq aliqd anal nē lapi.
Ce nullq anal ē lapis — Fri aliqd hō ē anal
Dan sed oē hō ē anal — Fa sed nullq lapis ē hō
Ces: ergo nullq lapis ē ho. — So: ergo aliqd anal nē lapis.
Da oē hō ē anal
Lab = sed aliqd rale ē hō
Bri: ergq aliqd anal ē rale.

20 Modi secundę figurę

Ce, nullq lapis ē anal — Fe nullq lapis ē anal
Sa = sed omis ho ē anal — Fe sed aliqs hō ē anal
Re ergq nullq hō ē lapis. — Ro = ergo aliqs hō nē ē lapis
Ca Omis hō ē anal — Ba omis hō ē anal
Mes: sed nullq lapis ē anal — Ro, sed aliqd vivens nē ē anal
Fres = ergo nullq lapis ē ho — Co = ergq aliqd vivens nē ē hō

21 Modi tertię figurę

Da omis hō ē anal — Da oē rale ē substantia
Rap = sed omis hō ē rabis. — Ti = sed aliqd rale ē vivens:
Fi ergq aliqd rale ē anal — Cis ergo aliqd ~~rale~~ vivens ē substa
Fe nullq hō ē lapis — Bo aliqs hō nē ē lapis
Fap sed omis ē rale — Coa sed omis hō ē rabis:
Son ergq aliqd rale nē ē lapis — Do = ergq aliqd rale nē ē lapis.
Di aliqs hō ē rationalis, — Fe = nullq leo ē hō
Sa sed omis hō ē rale — Ri = sed aliqis leo ē anal
Dis ergq aliqd rale ē rationale — Son = ergq aliqd anal nē hō

22 Sic explicant hęc ab historicis eius fratris admirabilis ergo: et similia hic applicant exempla. Sed ad hęc pillis vitant; sufficiens. Ly quia pro syllogismis exponentis ex Dag ē alleg, sed Dag ē ho: ergo hō ē alleg nullq animal mg, et nece sequitur ly quia; primus fitis sub formali affirmativa universali; Barbara, valet, ifferi scilicet particulari ut patet; hoc syllogismo: omis hō ē anal, sed oē rale ē hō ergo aliqd rale ē anal. Lici pprietas nō sit Barbara sed; Barbari seu Celaret reperiri. Similę qd evenit 5 mi Celayt Camestres & quoty syllogismi pnegativa schola oralis potyt admittere particulary. Ille ibq assignat illi

ergq nero sequitur mors

Alexandro Fallerio Pelago Serenissimo Principi

quoty 3 primi adaptant ly duo ultimo 2q figę:

23 Insuper, quia arte nō bene scripsit: quomodo quę quę dicyt; directi sub 1a figura esse includere debent; dicere? cy nō ming dicere includant qaq quatuor si quę dicyt directi, si ergo evenat 1a regula approximes suo loco, qd nō mō fieri potest, sed cōm naturaliq evenit ut patet; Barbaliptron: omis hō anal; sed oē rale ē hō: ergo aliqd rale ē anal, et maxime cy jt hat directos enumerant Celayt, et dabiti; ibi oē cycle lazy; atq Dazy. Nonne syllogismi quę fiyt sub iterati fieri sub illi potest; jcedy fini? Sed addit hic adhuc, qd oē omis quę dicunt dicyt scilicet oē pro assignatio S, pony; jdiscreti fieri pquoty simly evenient. Hęc à pfydio examg de tyrani gustiis nō pmittyt.

24 Digby etiā oē indico nō ē ex ratyerdorum sententia ad illos S ~~nāq~~ ad ly tyty fig; nec 1a mos directos dicendo solos ab illis S dictos; sed oē quoq ad omity ē utile ad includdy ē poē directos, et jdirectos quędo vō S alterty de examinate dignoydo exmō tydedi collorū. Quid à cō mos 4q fig, cui nō pacy pprie vīē sumo? dicdy ea ē rovidy, qd; 1a fiura Kalida, tperti colligo aequalis; mutatis sic eaq vere habent ut sequit:

Barmada, Calexpt diani frero bamalipton
Callyra diranti, feparmo fresiso moxum
Sé ent expla deridequt?

eadę quę posita sit; 1a fiura pdicta poterit accomodari tyx mutati formis: ita ut quę 1a ibi ē fiat 2a; et quę 2a 1a.

25 Hyc ē dividit syllogismo; demonstrativum tapity, et sophisticum. Demonstrativo ē cuiq formę si evidē vę vę tay ē maiq sua parte; sed mydo ē toty, et ex par: ergq mydo ē maior tene. Sophicq quę phalsi etiā dicit, cuiq formę si tyq phabitit vē oī filio dilēgit suo pazre; sed Sogna ē filio ergo Sogna diligit suo pazrem. Sophisticq ē cuiq formę sed ty apagt vē oq by diuimo: oī gallo canat sub media nocte;

id hō fugo ē gallus: erg hō fugo caret sub medio nomine
Bura dividit j omnium, et exponitur. 1° cuius medium ē ipsum omnis ut nō hō ē animal; id Bra ē hō erg Bra ē animal

26 Exponentur dicit, quia hic exponit oculis et ostat medio signatari, ut, hic hō ē philos; id Bra ē hic hō erg Bra ē philos. Sylloms hic ostē potest j figurā nōn; tum ms illic n̄ assignet. Propterea sylloms alius ē directus, alius obliquus. Directus qui ostat directis extis ut os vitus ē amplexus cartēas ē vitus: erg cartēas ē amplexus. Obliquus qui obliquis tis ostat ut os peccatum ē diabolus, id iudex ē peccatum. erg iudex ē diabolus. Igitur has diversas admittit sylloms propter varia diversas partes propositionis: sic dividit j syllogismus quemadmodum et j oppositum, qui opposita ostat propositionibus. Ita j absolutus, qui ostat absolutis propositionibus; et j modalis qui ostat saltem una propositione modalis.

27 Similiter j matrimonium cuius causa matrimonium j fecit, et j stirpem, cuius causa stirpem sequitur. Ita j oppositum cuius oppositum id propositum finitum, cuius propositum ostat finitum tres; et j infinitum, cuius propositum oppositum tres, infinitis. Ita j categoricum, quia multum ē syllogismus, et hypothetica, quia ordinatus: unde dicitur enim ordinatus; alius accipit hypothetica. Idem, quia dicitur ubi de propositione et hypothetica propositum et oppositum. Ita dividit j exponibilis, cuius propositiones egent expositione; et j inexponibilis, cuius propositiones expositione n̄ egent. Exponibilis ē, l exceptiva, l exclusiva, l adversativa. Idem dicere de similibus propositionibus.

28 Ita dividit j collativum, qui colligitur j disjunctivum et j iudicium, qui certas habet propositiones. Ita j ratio ex cuius ordine mutatis propositionum maioris, j minoris, et id ipsum deducitur, et j conclusionem, quia capitum dicitur &c. ostat que pluribus propositionibus habitis propositis, et ordinatis, quia certas ex propositis, sic ut: os hō ē animal, id ē animal ē vivens, id ē vivens ē corpus, id ē corpus, ē ergo: erg os hō ē ergo. Ita a Sorite discurrit ille syllogismus, et ipse deprehendit fallacia. Iterum dividit ostat j facilis, qui ratione fas excludit, et mentem qui ratione mentem. Postremo ipse omnium aliis dividit ostat j perfectum qui spectat

ad quaestionem primam non habet finem; et j imperfectum, qui spectat ad non aliquam, et finem.

29 Ca Extremum nomen ē j particulare ordine ad illud enim sui tis fatis, et mas. Ari vero duo ē debet, sicut exponit, quorum alterum ē maius, l minus extremum, alterum medium verbum dicit medium verbum erg, qui repetitur j antec. nec tri j ordinem, l si repetitur enim j antec. tri n̄ affectit signum quantitatis quo n̄ affectit j ordinem. Idem propositionum ut, ut j praecedentibus de syllogismo. Quod ut fiant posit facilius videndum cum omnium fere philosophorum: Extremum syllogismi ē triplex, et j perfectum antecedentium, cui definitur aliquam propositionem subintelligendam. Quidque dicat Servetus, cum aliquibus aliis; et patet j hoc extremum, id maximum fiducia ordinis adferre solet: Nullum id ē lapis, erg nullum id qui ē hō. Cui subintelligitur id nāl cum hoc n̄ id proprium cum ē hō erg & id n̄ vacat opus j hic j minorem.

Sect. IV. De Principiis, et Regulis syllogismorum, et Legimus Sequentia.

1 Certum ē apud omnes philosophos (id de certis ex quaestionibus) principia quibus de hō, atq; mundo, seu veritatibus rerum rerum nostri, et quibus syllogismi rerum radicibus principalibus, efficacitatem demonstrat, id quod principium est illa ratio certo ostat apud philosophos; ea tri eigmi debet ē, quia cum n̄ probet ordinem generum facit, atq; radicem. Ita igitur Stoici quia multi sequuntur & priorum Cagnoli duo sequuntur eradit dicit de omni Dicit de nullo. Quia vicissim j principium quod vere affirmatur de subiecto dicitur tribuitur partis affirmari debet de singulis subiectis ostis. Ita quod vere negatur de subiecto dicitur tribuitur partis negari debet de singulis subiectis ostis. Ita vide id hoc vere affirmatur id ē animal, et hic vere negatur id ē lapis id ipsum affirmari debet atq negari de eodem Ingenio fragio &c.

2 Deinceps alius: quia ipsum non principium, quia potest ē, l non ē nisi: erg si qui negatur veritatem illorum principiorum probari posse, l non esse nisi; id principia quorum veritatem probari potest & aliqua, id suppositum non in prima principium

sive 1ª radix entis vel syllogismi: cum illa non sit analogia, si
ve ex solo syllogismo demonstrari: ergo non est illa prima prin-
cipia. Deinde quia principia 1ª syllogismi debent esse ex alioquibus
quibus non sint assignata, quod nihil quod probatur demonstrandum,
et ad mysterium Trinitatis. Deinde de eadem ratione quod
1ª principia, quæ sunt eadem inter se; non sunt idem sive
cum quibus principia sunt ex uno termino nec sunt idem sive.

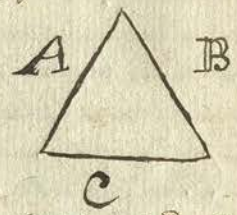

Quæ quidem principia sunt ex syllogismo declarari posse sequitur
triangulo: nam si latus A est idem triangulo cum latere C, et latus
B est idem triangulo cum eadem latere
C medio efficit ut latus A sit idem triangulo cum latere B, et ut sit
latus A, latus B non erit idem triangulo cum latere C.

3 Sed hæc licet ita sint ad quod tamen similes fie-
dibus assignatæ principia non sint prima, quibus 1º fiduciæ, et ultimo
terminat analysis syllogismi: quod sic ostendo: nam ea principia
sequeretur posset eorum veritas adhuc quærendi per aliquid quod eius
se supponit: ergo non sunt 1ª principia. Sequitur tamen ad ante
cedens patet; fiducia exemplo nam si ovum quod A simul et B est
idem triangulo cum latere C requirit adhuc, quod A, et B esset idem
triangulo inter se, poterit hoc modo latus A non posset esse si-
mul triangulo idem cum latere C, et non esse, sed esse simul, et non
esse triangulo idem cum latere C si A, et B idem triangulo esset cum
latere C, et inter se non erunt idem triangulo: ergo

4 Mana è evidens: minor ostendit; primum esse idem
triangulo, et supponit deinde non esse: quia B è idem triangulo cum
C, et ergo C idem cum B; sed A non è idem cum B: ergo non idem
cum C: quod è falsum. Deinde quia fiducia principia fiducia ergo
sunt solum syllogismo et mysterium Trinitatis, quæ admittunt
principia dicit de non dicit de nullo: quia Pater Filius,
et Filius spiritus S. non sunt idem nam divina, nec enim esse
non sunt idem inter se patres filius, et Spiritus S. Hæc ad omnia
examinat; Theologia ostendit de Trinitate.

5 Ergo ad ipsa è dicti verbi principia
cum Italica: dicit de omni dicit de nullo cum alia. quæ non sunt idem

sexto non idem inter se cum eo quæ, quæ non sunt exempta valere quidem
et syllogismo determinato gradu fidere non non ea 1ª principia
nec ultima. Dicit denique ea 1ª quibus nulla principia sit, et ea ultima, non illa quæ principia; nam fiducia
monstrationem videlicet, quodlibet est non è: impossibile quidem
ea, et non ea: quæ quidem principia manifesta sere, sperare, et ne
ut veritas eadem scientia licet sub diversa aspectu: quidem non
nullis unum sentiatur. Sed quod non nulla è excogitabilis
syllogismo recte oculus; quacumque manu quidem sua abilis me
ate, immediate non describet, et qui sic resolvat ad illa eadem
non redeat ut explicari possit

6 Dicit hæc à principia generalia, quæ
sæpius illa supponunt dari alia principia magis generalia
ia logi quibus syllogismi quamvis manifesta doceamur efficere,
quæ evenit generalitatis finis obstatque mia. Ea vero omnium
et regulis syllogismi quam nec id immutemus 1ª regula è, quæ
non innumeramus in fiduciis syllogismo debet esse fine tribus tribus
videlicet maioris extremo minoris extremo, et medio ver
bo sive medio tro. Dicendi dicta sere fiduciæ § 69 et 14.
2ª regula medii ut tale nunquam è potest in alterno videndi dicta
loci citati. Dicit à medii, ut tale: non non nunquam ut tamen
tamen extremi, tunc è potest in medii alterno eadem extremum ut
hoc syllogismo patet: omnis homo è homo doctus; sed Petrus è homo: ergo Petrus è
homo doctus

7 3ª regula medii verbis omnino debet in altera
premissa saltem distribui, scilicet, omnis aliquibus, et singulis sub
inferioribus: non alter in una premissa è aliquibus tantum, et in alio
aliquibus accipere potest sic male arguit omnis homo è animal; sed
omnis ego è animal: ergo omnis ego è homo Regula 4 medii ex-
tremi non distribuuntur in altera premissa in alterno distribuit
vallet. Ita quale arguit: non homo è animal, sed aliquid animal è
homo: ergo ac animal è mule. 5ª regula, ex puris particu-
libus nihil sit forma concludit quia medii in altibus è bagni,
et interminatis. Hic à particularibus non sperandum est gula
re, ex quibus recte concludit eam sit forma: quinimo non eam
excipendi syllogismi aperiri cum illis quorum medii aliquibus

determinatè

4 6. regula Expunge negativum nihil fieri, et
nec è: quia si primum verum è negativum, tertium verum
disjunctionis extremorum est tertio; sive est medio, quod dis-
junctio non vellet, fieri disjunctionem, et extrema patet, hoc, si
mo: nullus lapis è animal; id nullus lapis è nativ: ergo nullus ani-
le è animal. Faliunt ergo de veritate primum. Concipit
syllog. unus aliqua prima salva equipollet affirmative, et
debita proportione sic vellet nullus animal è lapis; id nullus non
è alicui ab animali: ergo nullus homo è lapis: quia minor equi-
vellet huic: sed homo è animal sic dicunt de alii, et contra è
a syllogis equipollentibus: sed qui non amat Christum, non amat Deum.
id Judas non amat Christum: ergo non amat Deum. quia nec con-
dit: quia major è affirmativa.

9 Regula 7: solus sequitur de utilitate pacis Lud
sellegendi è contradicentes, et quaestionem. Inde si primum alterum
negativum particulare, aut singulare; solus sumitur exit. Deg
tem à falsitate primum sequi potest solus ex: id: hoc syllo
potest sed homo è lapis; id sed lapis è vivens: ergo sed homo è vivens.
Et, theologia magna laus exercet, dicta regula, et ex
tendit eundem et negantibus. id. id excipit eam à prae
ne limitatione syllog. ergo, quia potest, id, ex, ex
, id nullus lapis è hic homo: ergo nullus lapis è Deus. de ergo
re vellet, si syllog. in expositione simul extremum
singulare.

10 Solent hic addi plures singulares regulae gen
bares quibus syllogi regunt, unaquaque: videlicet, quod syllogis
fing directi maior negans è particularis; nec minor negativa:
quod, 2a fina nil concludit ex minori particulari: nec ex pur
ti affirmativi; id hoc et alia fere dimittuntur ex distinctionibus,
et exemplis apparent sect praecepti. Remitti igitur ad syllog.
praequi in legitimis ergo, et illarum: primum ex quibus
id dicitur, ergo, et malus. Plus à divino, è ergo equivocan
tibus analogis, ergo mala ergo sipsa non è ergo. id 11
ergo bona dicit necessitas ergo, ut oriat ab antecedenti.

Ergo quidem necessitas operari ergo, ac antecedens, et ex
suppositione salva è ergo adhuc fieri ergo ergo.

11 Inde colligit bona ergo ergo esse
cedit absolutam falsitatem (ergo quidem, ante addit syllogismum
quadrum, hoc enthymema patet ex suppositione: Deus ob-
bat: ergo habet alas: mala ergo dicit quando non negant
ex necessitate, nec etc. è ergo fidem facere ergo: sic malum
quit: animal è congenus: ergo è lapis. Bona ergo dicit
dit, falsum, et mendacia. Falsum è, quod vitium concludit, id
quod includit ratione recte enim disjunctionis. Exempla symmetria licet
id oblig. syllogismi appositi, pfiat, et non secat praedicamentum
rialis materialis Mundi. ergo dicit, quod id solum magis è
argumentum concludit. Et id est non vellet id non mani: sic se habet.
Deus è animal: ergo id homo è animal. Deus id habendum fuit negatum
è id alius magis non tenet.

12 Ex his ergo falsum ergo è natura, et
indescribili methaphysica. Mundus vero, id è natura, id probabilis ergo eum
Natura erit si mutant aliquid, id falibili, id methaphysica quidem id
potentia humani potest ut è homo ergo è alius id physica, quod
fingunt tyranni miraculose potest, ut è lapis, ergo è calidus. id
moralis solum, qui ex miraculose ex naturali fingunt posse;
id nato fit; et difficile coad naturali, ut mater è delegit fi-
lium non merito. Et à probabilis coà materialis non coad veritas
et aut falsitas dicimus non cog non et ex nec falsum; id coad
necessitate, ut ex gerendi sequat quod quivis fidem potest nisi
non non fabili: sic diurnus agricola ex arbore serit; ergo suo
capiet tempore fructus.

13 Ex positis 1a regula bonum cog de gen
loquimur è: ex vero non sequitur nisi ex; ex falso ex, ex falso
2a pars è manifesta: quia ex non potest habere oratione nisi ex
vero, id hoc intelligendum 1a triplicem necessitatem ingenium adducunt.
2a pars ostendit exemplo: ex hoc antecedenti: leo vivit sequitur
hoc ex ergo ergo è animal, et hoc falsum: ergo è homo. id hic
notandum, quod ex non sequitur nec sequi potest ex falso absolute, sed
cognito ut falso: quia falsum, ex falsum non habet ex ulterius me
ydi, sive fingendi fidem ad ex; solum à sequitur ex, ex suppositione.

2ª regula ex vera non sequitur, ex oppositi vero sequitur potest, l oppositum, l verum. Ratio est quia verum non potest esse falsum aut falsum. Hic est locus memoranda et maxime cognoscenda.

14 3ª regula: ex oppositum non sequitur impossibile; id est impossibile sequitur quodlibet. 1ª pars patet: quia oppositum verum non potest esse impossibilitas. 2ª vero, quia ex impossibili sequitur, ergo verum, quod oppositum; id repetenda est hic adnotatio de vero facta ne quis 1ª. Sic ex hoc impossibile leo dormit sequitur ergo tarantula. Sequitur hoc verum leo est animal: hoc oppositum leo est non est: et hoc impossibile leo est homo. Regula 4ª quod repugnat oppositum repugnat antecedenti; non a est et 3ª ergo. Sic non valet est animal ergo est vivens: valere debet: ~~[illegible]~~ ergo non est vivens ergo non est homo. Non a ani valet est homo ergo est animal valere debet: non est homo: ergo non est animal. Id est, intelligenda hac regula de repugnantia formali.

15 5ª regula quod quod ex antecedente, stat cum ex oppositi; non cum eo vere sequitur. Sic quemquam proprio non simul est asinus antecedenti, non est cum simul ex oppositi, quod sequitur ex illo non a non est simul ex oppositi; non sequitur est ex antecedenti non. Patet in hoc exemplo bene stat ex eo quod Deus non homo, quod non animal, et principium non non a ex eo, quod non animal, stat idem bene, ex eo quod non homo sive principium divinum. 6ª regula ex oppositum sequitur antecedens, sequitur cum oppositum. Sic si bene valet: est animal ergo est vivens: ex quoquam sequitur, quod non animal, ut ex homo Deus, ergo et sequitur cum quod non vivens. 7 regula: quidquid sequitur ex oppositi sequitur ex antecedenti. Sic si sequitur ex oppositum vivens, quod non corpus subsistens et sequitur Deus ex antecedenti animal.

16 8 regula ex affirmatione generali sequitur affirmatio superioris; non est vice versa. Sic valet est homo: ergo est animal. Non a est animal ergo est homo. Ratio equidem quilibet species continet in suo genere a non ergo oppositum quodlibet species hoc videlicet aut illud. Regula 9 ex negatione superioris sequitur negatio generis non est sic. Sic bene valet non a est animal ergo non est homo. Non est ita non est homo ergo non est animal. Regula decima ex affirmatione exclusiva sequitur alterius negatio. Sic ex eo quod ergo repugnat hoc sequitur hoc modo Deus est homo ergo non est equus

undecima regula ex duobus disjunctis id sequitur non potest. Sic si sequitur est homo quod est animal sequitur non valet: non est homo quod est animal.

17 Regula 12: repugnantia ad quilibet contra, valet oppositum; non a est. Sic valet Deus vedet, et legit: quod Deus legit; non a Deus legit quod vedet, et legit. Id non valet adinvicem ad diversum non aut alterum determinatum non vero arguit Deus legit et cuarit: quod Deus cuarit; bene vero sic Deus legit et cuarit; non legit: quod cuarit. Et disjunctum, non adinvicem valet oppositum. sic bene sequitur ex quilibet exhiv vel Deus legit Deus cuarit: quod Deus legit et cuarit. Regula 13 tyde ab actu ad potentiam semper valet illud non oppositum est. Sic bene arguit Deus existit quod potest existere; non ita non Deus potest mundum destruere: quod destruit mundum

18 Omnium non nulla regula particularis, non mentem sua locum in syllogismis, et ex dictis ad praxim facile deducuntur. Id est, quod hic ora supponere, arguendo servari suggestiones et eius appellationes et quae occurrant sed exempli: quia sic fiet nulla erit arguendi, nec cura. Deinde denotent modus oppositum arguendo quia nimis gaudet nihil gaudet, ita et quod videtur nec dici valeat ab eodem qui prius arguebat vel videretur: nullum si est animal. quia nulla lapis est animal. Ita qui volet a non nullis de arte, certum modum; id non sufficiunt agimus dicta. 1º. Nunc a nostra, ut aliquid breviter adjungamus, nequit deribere de reductione syllogismi, et fallacijs, quia volent tangere non quidem ut fiat; id ut cognitum cognoscat. Set Sicut ultima non nulla de reductionibus, et fallacijs tradit

Sect. IV, et VLtima nnulla de reductionib, et Fallacijs tradit.

1 Reductio syllogismi hil est aliud, quam ex modus mutatio eiusdem, ad exprimendum efficacius, probabilius. Inventa est a reducio propter illos, qui non capiebant efficacia argumentorum, sive necessitas et connectionem oppositi et antecedenti sive primus ocurrit illis primum oppositum negat, et probant. Et a clarius probamus. Primum certum est quod id non syllogismo approbo Set 3. quatuor id tyde et fiat videlicet Barbara celarent Darii ferio

similiter dici possunt de quatuor prioribus tertiæ figuræ, quod esse certum debent, perfecti sint: non quod oportet in arte adhibeantur, sed quia priores illi quatuor maxime, quos ceteri perficiuntur ponunt ut de oculis illorum.

2 Deinde reductionem in eo consistere, quod syllogismum quemcunque in arte dispositum, sive mixtum ceteris tertiæ musset ad hanc figuram, et ad alium ex quatuor perfectis modis. Hi perfecti duplicem distinguunt ex reductione. 1a dicitur per ostensionem, seu ostensivam. 2a per impossibile seu ad impossibile. Reductio per ostensionem, seu ostensiva fit per successionem alterius, aliquarum propositionum 2a ne quidem sui loco tradituras cum in nullum addit, quod minus fiat minor, et minor major, et conclusionem: quod oportet minus tertiæ perfecti figuræ initiales habent tertiæ hæc A. B. C. D. F. Litteræ hæ, id est quod minus perfecti, ad quos, et imperfecti eguerint per successionem et tertiæ mutationem reducuntur syllogismi in modum imperfecto.

3 Si ergo syllogismus, qui reducendus est 1, in Baralipton Baroco Bocardo, reduci debet ad Barbara: sed in Celarent Cesare Camestres ad Celarent: sed in Darii, Ferio, Disamis, ad Darii: sed in Festino Felapton Ferison, reducit ad my Ferio: tertia litera S, in eisdem dictionibus denotat propositionem mutandam respondentem vocali secundæ successionis significat literam P successionem per accidens: litera D denotat syllogismum aliquem fuisse majorem sublatum in minorem, et 0a. Si quod est in eisdem litera C non initialis, ut in Baroco denotat contrarium esse syllogismum eiusmodi per ostensionem; id est per impossibile.

Contingit hæc sequentibus duobus casibus.

Simplicitas occurrit cum S. P. vel per accidens

4 Multum transponit C per impossibile ducit

Sit in exemplum hic syllogismus in Darii tertiæ figuræ: cui homo est animal, id aliquis homo est vivens: ergo aliquis vivens est animal. Ille ad Darii my, et habet propositionem litteræ S quæ minor respondens litteræ I sibi secundæ successionis debet denotare simplicitas, ut totus syllogismus exprimatur in Darii sequentibus: cui homo est animal; id aliquis vivens est homo: ergo aliquis vivens est animal. Sic propositionem in eo consistere in litteras P non denotat solum sed etiam per accidens; id quod expressum in minori vocali in litteras debet in modo Barbara.

5 Reductio per impossibile seu ad impossibile sic dicitur est, quia cogit in modo ductum duas 2a propositiones ad minus vel ad eo qui scire possit negat oppositam in syllogismo perfecto. Non servat regulas earum, quas antecedit reductio possit in aliquam minorem deducit cuius loco sub ratione schematis negare 2a propositionem, 2a mutatam quæ perfecit in hac versiculis

Maior fit minor, et fit 2a dicto maior
Cuique alteri in eo per vertit ordo
Servat maior veritatem 2a minor:
Tertia maior varia servat quæ minor

minor quæ longior est

primum duo verum operum S minus directi primum: Dextra minus 2 figuræ 4 3 figuræ minus, reducuntur ad directos quatuor tertiæ figuræ

6 Deinde per diversitatem minus reducuntur ad unum quæ de 4 adnotandum in sequentes dictiones mnemonicas minus latine Romanis. 1a dictionem 5 vocales, quarum unaquæque per ordinem subiicitur uni modo de 5 citatis tertiæ figuræ denotantque syllogismum respondere ofecty reducendum ad my perfecty eiusdem figuræ quæ terminat eadem littera. Sic dicendum secundam dictionem quæ continet 4 vocales respondentes modis 2 figuræ totidem: et de duabus ultimis quarum 6 vocales respondent ordine naturali 6 modis tertiæ figuræ; id est habebamus exemplum in hoc syllogismo nullum lapis est vivens, id est homo est vivens: ergo nullum homo est lapis. Hic syllogismus est in Cesare modus 2 figuræ; cui propterea respondet 0 dictionis ordinem; et per se reductum reducendum erit per my perfecty ferio, cuius ultima vocalis est O. Si quis igitur certum primum eius syllogismi ne caveat sequitur tenebit admittere duas 0a propositiones simul, vas, si per perfecty my reducat ad tertiæ figuræ syllogismum hoc modo: nullum lapis est vivens; id aliquis est lapis: ergo aliquis homo non est vivens. Maior ex huius syllogismi est ordine servii in syllogismo reducto, minor est 2a propositio cog

negatis, quia aperta sed dubia conclusio est, quia non minus
est deformis et sophistica minoris syllogismi reductio quam
aliae species. Cogit ergo deorsum duas sophisticas
non retractare malit negare sequentis priores.

8 Hic satis de reductione ad quae
sed alia fallacia sophisma sive paralogismus
est argumentum ex aliquo, seu ex aliquibus legitima
ex tribus libris elenchorum libri, et Dr Roma opusculo 29
distinguit solet sophismatum, et fallaciarum species, et
sedes: 6 vocat fallacia dictionis, id est dictionis: quae
sese tenet principaliter ex parte vocis ambiguae. Sed
tem alia vocat id est, nebulosa, id est ambigua dictionis; quia fit datur
id est nebulosa significatio ex illis quae sunt dictionis. 1a est fallacia
equivocationis, quae vocatur equivocis nulla vocatur Gallo est avis:
sed fugit est Gallus: ergo fugit est avis. Hic fallacia
solvitur distinguendo significata.

9 2a amphibologia seu ambiguitas
quae nasci solet, cum propositio varia
ut vocatur aliquid, et ejus subjectum
ut vocatur quia dicit ordinem ambiguum; sed quia aut
ubi duobus habet: ergo quia dicit ordinem utrique duobus
habet. Solvitur distinguendo ut prius amphibolica.

3a dicit aliquis quae vox ex usu patet, sed non ex
usu patet ex aliquis, aut quibusdam quae aperiuntur ratione
quorum vox diversa significat ut dicit: ori populus
est arbor, sed Roma est populus: ergo Roma est arbor
Solvitur exponendo diversitatem accidentis quae fit in ab
dicta fallacia, id est divisione dictionis, id est multitudine
junctorum colatur ut quidquid fit juste fit caste; sed castitas
est juste: ergo fit casta. Similiter ens est quod est, sed quod
est privatio mali: ergo est privatio mali. 4a fallacia dicitur
accidentis, quia sumitur in aliquo, id est accidentaliter
et dicitur ut rectum, ait, id est qui vidit; sed qui caret oculis
non est qui: ergo qui caret oculis non vidit. Exponitur ut
prius, et dicitur ut dictum est.

10 5a dictionis quia id accidentaliter est in aliquo
sumitur in dicto ut sedet non potest ambulare;

sed Deus ut sedet: ergo non potest ambulare. Solvitur ut ante
dictum. Ca5 fallacia longe aequivocationis ex parte copulatione adeo
tionis, et a dicto ad dictum, quae aequivocatur, et dicitur
ut quae ut duo, et tria ut duo, et ut ternio, id est ut
duo, et tria: ergo 5 ut duo, et quae ut tria. Similiter
ovum est album et ovum, id est falsum; sed non est album est ovum
est falsum. Solvitur hic expositione ut prius colatur, et
colatur dividendo, et dividendo. Sexta dicitur fit dictionis
stricta, id est, sed mutatione alicuius in dictis sed
sed quod alterum venit ex genere masculino, ut pugnare et
generum femininum, ergo et pugnare. Id est amplectitur ut
quod est emendatum comedere; sed comedere carnes crudas ergo
comedere carnes crudas.

7 De fallacia ex aliquo dictionis
sed 7 ut dicitur est. 1a dicitur accidentis quae quod accidit aliquid
ferre sed dicitur de substantia, ut accidit inter ut fecisti cathe
dra, sed cathedra est lignum: ergo fecisti lignum aliquem mu
tum suppositionis ut equus est genus id non est animal
quia non est genus. Sex mutatio appellationis ut, capra hic est
mas; sed capra hic est mas: ergo est mas mas. Spectat
sex ex quibus ad eo, dividendo ad specificandum, ut quod est mas
non est; sed ego sum homo: ergo mas non est homo. Dividitur hic ostendo
fieri exemplum ut non distinctus ad distinctum, ut patet
ex exemplo Christi ex eo, quod fecerunt fuit artificialiter cathedra
et facere subiectum elegante fuit; quae facta subiectum
ha primum aliquid.

12 2a dicitur aliquid ad aliquid, id est, quae sunt
id aliquid quod agens subiecto quod adjungit limitatum,
illi addunt aliquid limitatione, id est ut sonat ut alter
Deus est ut nomen fuit: ergo est ut. Tertium est versus
carentibus: ergo licet versus carentibus ut quadragenarius. Solvitur
id applicando totum ut supra, et ut quod. 3a est ignorantia
elenchi, quidquid collegit ad dictum id quod non
est ut sit quod licet gaudere. Est tropi est negare ut non
gaudere, et non est ut alter: ergo est negare, et non est negare. Sol
vitur per ostendendo diversitatem in utrumque subiecto. 4a est pe

EL COLEGIO DE SANTISIMO ROSARIO

oriu principij q.d. posset aliqd p semet ipso licet sub alio
bocabulo oq. d negato, qd hac ferry 1. gladij tm posset
hoc ferry è sri: ergo è gladij falsima ibidem

13 5.us fallacia dicitur equivoci, et omiu
è q.d. cædi vulte arcuc. j ferri ex equivoco sunt equi
ex arcuc ri oq. si ex eo, qd vallant è hô: erg è anal.
sed vallare similiter è anal: q è hô, l em dy, sed
ex equivoco procedy ri ferri equivoci equivocy; sunt accidi
oq. n è hô. q n è anal; sicut n è anal: erg n è hô. sed
sic hæc p oppositionem j dumi erali equivoci j procedyti; nâ
ex 5.a 6.a è ly n agit ut agit, id è dy aliqd arcuc alî
cui cui, cui n è, et de colligit aliqd j illud ipsum, l j fal-
ly oq. dicy è ai zbrietatis: q n è oqdm. Distinctio p negativam
legitimam cæq, l j propriam nâ j assignata.

14 5.a erg dicit plurity sterno quoty p mq
omiq hæc fit ay sub unica, sterno quem proprij opposita
ut date unica respectione propter dequiq equivoci, ferri ply-
gen oq hô, et lapis è n ne anal? sed dicit affirmative
sic jungit, sterno quem: erg lapis è anal. sic negative sic
erg hô n è anal. Hæc facile videri, et solvi si respon
sio 1.a distinctiva, sic vel: hô è anal lapis n è tm. Propter
ha sæ fallacia alij assignat Caxamuel, quæ vocat de
finitis, et predicat atio, definito ad definitum, id ne et
alij qui dicyt dialectica, generali communis tenta, et ferri
facile reducyt ad prædicatum.

Inde ig tqm huic operi logi parce fer
ades de idem ay j primis. Veny qd
qd laboris j pensy è addat j me
lioy supply mei Numinis qto
zig j temerarity que vingi
ni maiq laudis parto
notyq nototy, quo dy
amplio ly operari
oty emolumyti ad
quiy tdiamy, et p
Deum nos.

Finis.

Jhs

Index quæstionum, et aliquarum conclusionum, et Definitionum, quæ in hac continetur Logica parva.

100

Primy numerus Romani foliy, Secudy caput.

Prologus j unq Pali phily. 1. 1
Philosophia definio - - - - - - - - - - - ibid. 4
Tractatus primus philocus de logica, sive phila rali. . 3. 1
Pars prima logi de logica parva, seu illi, quæ sub eo nomine continetur. . . . . 3.
Disputatio 1.a, et plenioralis apparatus exhibet addipuqdy. 3.
Sect 1.a quid, et quotuplex sit disputatio, l q ad illy maxio requiryd duq p ong? . . . . . 4.
Conclusio j una prima dat ita disputatio 4.7
Sect 2.a in nulli p cognosqdi, et efficydi ab arguto primus quæ j pedial j palqtq sive solemq disputaiong . . . . . 7.
Sect 3 de religiis p cognosqdi, et efficydi ab arguto ante palqtq . . . . . 11.
Sect 4. de precepto, et muneribus arguti j publica disp. . 14.
Sect 5. de respondenti precepti, cuiq muneribus, ty ante, ty j pria solemni disputatione . . . . . 16.
Disputatio 2.a p mai in nulli ca mysti operatoriq agit dicto logo. 22
Sect 1.a quid, et quotuplex 1. operatio mysti . . . . . ibid.
Definitio Apprehensionis - - - - - - - - - ibid. 3.
Definitio Judicij - - - - - - - - - - - 23. 7
Quid g idem actus possit ee simul apprehensio fralis, et frate Judicij, l g et quomodo Judicij j mysti supponat. 24. 12
Definitio Discursus. 24. 16
Sect 2.a Corollaria in nulla ca subty intimy mysti operationis expendit . . . . . 26.
Sect 3.a pmittyd aliqua de notione tri logi. . . . . 28.
Dubitat: g omni actu conceptu exprimere debeat actualitatq partis, aut quæ partis, l solq potentialitatis? . 30. 12.
Sect 4 recta tri Logi definitio tradit, ejusq ratio ab oppo-
nti . . . . . 31.

Sect 5. concatenatio, quidq exonera ex logi definione . 34.
An: copula sit tertius logus 35. 9
An: Utrerq sint ex logi 36. 16
Sect 6a. de multiplici ex logi definione . . . . . 39.
Sect 7a de ex logi propria tertiq 41
Definio suppositionis ex logi . . . . . 43. 13.
Disputatio 3. de signo eorumq significatione . 44.
Sect 1a quid, et quotuplex sit signum? . . . . ibid.
Definio recta signi . . . . . 46. 11.
Sect 2a Ny sit admittendum signum sui . . . . 48.
Concluio, dat, et admittit . . . . . 49. 2.
Sect 3, dubio la quidq designo signum 52
Dubitat ny idem possit ea signum nasse, et ad placitum, et consuetudinem respectu eiusdem diversis apparere; id affirmative . . . 53. 13
Dubitat iterum ny dari possit signum nasale quod sit simul ad placitum? n dubitat respectu diversorum . . . . . 53. 14.
Dubitat: Ny signum ut actu, sit signum actu debeat movere cognitionem significata . . . . . 54. 18.
Sect 4a de triplici voce scriptura quidq significatione . 54.
Dubitat utrum vocis significatio primario sit; quod scriptus 57. 12.
Disputatio 4a de oratione 1o quae tradit de nomine verbo, et oratione . . . . . 58.
Sect 1a quid sit nomen, et ratio locuta, et verbum 59
Definio nominis explicat . . . . . 60. 12.
Definio dicti explanat . . . . . 62. 21.
Dubitat utrum nomen logicum finitum possit . . . . 63. 26.
Definio orationis explicat 65. 28
Sect 2a propositionis, ut sic est, et divisionis oppositae . . . 64.
Definio propositionis explicat . . . . . 67. 3.
Dubitat: Ny ratio subiecti, l dicati, quae sit materia propositionis inperitat, inventione finiti, l potius, obiectiva? . . 67. 11.
Dubitat. Ny data propositione negativa: cola finiti negativa sit ita cola . . . . . 66. 15.
Sect 3. de propositionum oppositione . . . . . 68.
Eiusdem definio explicatur . . . . . 69. 13.
Dubitat: utrum propositiones oppositae dari possint alia finitis oppositionum? . . . . . 71. 8.
Sect 2. Sophismata, quidq contradictionum oppositionum . . 72
Sect 1 de propositionum equipollentia, et conversione . . . 76.
Dubitat ny regulae predictae locum habeant in universalibus
Disputatio 5 de modo syllogizandi tum generis, tum particularis. 80.
Sect 1a quid, et quotuplex sit modus syllogizandi . . . . ibid.
Definio recta modi syllogizandi 82. 10
An: propositio sit modus syllogizandi 83. 19
Sect 2a de Definitione Divisione modi syllogizandi particularis . 86.
Definitionis definio explicat 86. 3
Definio Divisionis 88. 13
Sect 3 de acquisitione speciei modi syllogizandi generis de syllogismo. 88.
Quid: quis admittenda sit fides affirmative 91. 11
Fiat Barbara . . . . . ibid. 18
Modi directi primae figurae . . . . . 92.
modi directi secundae figurae, et directi . . . . ibid.
Sect 4 de principiis, et regulis syllogismorum, et legitimum locum . . 94.
Litterae A B C atque hoc triangulo Δ . . . . . ibid.
Sect. Quinta, et Ultima in nulla de reductionibus tradit. 97.

Pronostico del dia de la conversion de S.n Pablo

Octava

Si el dia de Pablo sereno biere
Muestra haver mieses, y el año abundoso,
Guerras denota si fuere venoso,
Gran mortandad si llobiere;
Abra carestia, si nieblas hiziere,
Y si nebase sera el año falto.
Y esto sera si Dios delo alto
Mediante el Pablo mejor no lo biziere.

180
C15
679

AUTOR
Candela, Nicolaus S.J.

TITULO
Cursus Philosophicus en quinque tractatus.

Fecha de vencimiento	NOMBRE DEL PRESTATARIO

L000688
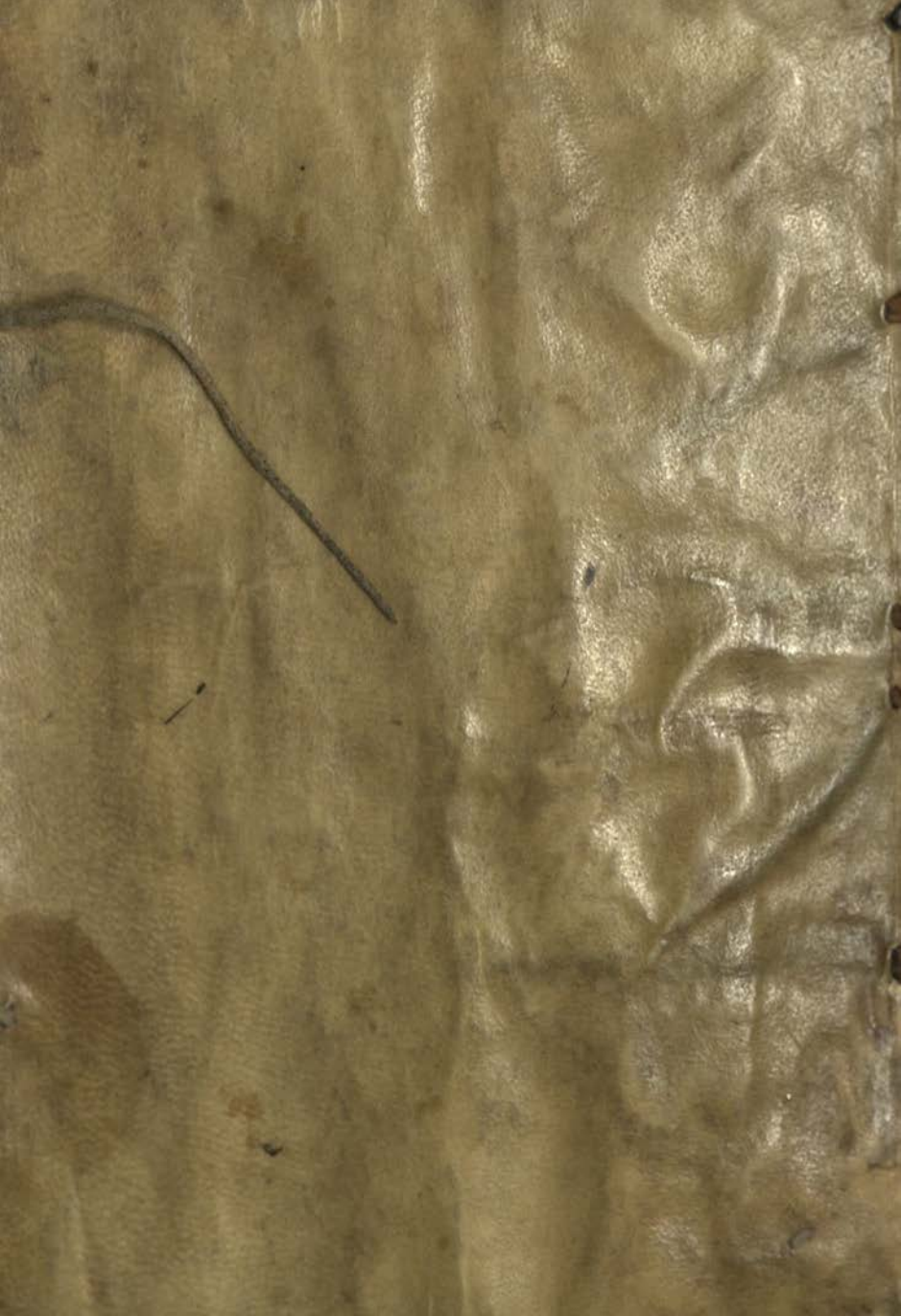
679